

е избѣгалъ отъ тъмница, или ще иде въ нея. За такъвъ го зе и воденичарятъ. Но той го глѣдаше състрадателно и му каза трогнжто:

— Господине, не ти знамъ кой си и какъ си тука.... Но додѣто съмъ живъ не щж мож да ти се отплатжъ. Ти ме избави отъ смъртъта, ама и отъ още по-лошо нѣщо: дѣто не усрамотихж чедото ми и моитѣ старини.... Богъ да те благослови и да те награди. И народътъ цѣлия ще каже сполай.... Знаишъ ли ти тоя кой е? (той посочи Емексиза), той е дѣто расплака дѣте въ майка. Сега се отърва свѣтътъ отъ звѣра. Да си живъ, синко!

Кралѣчътъ изслуша тия простодушни и искренни слова съ просълзени очи, па каза още силно запхтенъ:

— Не направихъ много, дѣдо; ние убихме двама, а такива звѣрове сж хиляди и хиляди. Българскиятъ народъ само тогава ще се отърве и види свободенъ, когато цѣлъ грабне топоритѣ и истрѣби тие душмани. Но ти кажи ми, дѣдо, кждѣ да заровимъ тия два трупа, не трѣба да останжтъ дири.

— Имамъ готовъ гробъ за поганцитѣ, попомогни ми само да ги извлѣчемъ, каза старецътъ.

Товава тия двама хора, които тая кървава ноцъ свързва на вѣки, извлѣкохж труповетѣ до една вѣта яма въ бѣзуняка, задъ воденицата и ги натпкахж вжтрѣ, като ги засипахж хубаво съ прѣсть за да не личи нищо. Кога се завърнахж къмъ вратата съ търнокопа и лопатата, нѣщо бѣло се прѣхвърли около тѣхъ.

— Ахъ, хрѣтката! извика Кралѣчътъ, тя ще обикаля тука и ще ни издаде. И той ѣ издѣбнж и цанна въ главата; тя се повлаче по коремъ,